

Már gépzaj közelét sínyli e táj is. Oly
könnyen széthasad unt testi szövet; növény
s állat sorstalanul csak vegetál. Haw aii,
hol rémálom az emberarc.

Minden átalakul, száz eleven sziget
lassan múzeum. Ám árva a lélek: űrt
lelhet csillagesők ősi helyén. Akár
friss, műtétek utáni heg

gyulladt körvonalát eltakaró sötét
tusrajz, úgy fedi el csellel a tengerár
a strandon maradó fél papucsot, repedt
ernyőt, műanyagot, tubust.

Éhes, elnyel a víz, válogatás helyett,
mindent. Kéjje feszül hallgatagon komor
foncsortúkre fölött. Szárnysuhogás, moraj,
s halkan moccan a mélyben egy

más idő. Remegés rázza a partvonal
alját. Gondtalanul lenn sokasodnak egy-
sejtűek s puha kis állatok. Esztelen
hab hullámszik együtt örök

transzban, s terjed a mézsváz a halál falán.

Hulladék alapú zátony: apály után
látszik csak igazán, mennyire élhető
tér lett tört fatutaj, nyugágy.

Kék hálóra korall, tengeri csipkedísz
épül, gótikus él, mérnöki tervezést
cáfoló remek. És kézjegyet, ujjbegyet
nem tűrhet soha meg magán,

csíp pulzálva csalánsejtjeivel. Zavart
lény az ember: ijedt, semmibe révedő
festményé merevít képeket, életet,
s szűköl, nem menekülhet. Áll,

tettét tükrözi víz, partra sodort tetem,
száraz fák. A halál arca ezernyi torz
formában merevül rá. Egyedül van, mint
friss, műtétek utáni heg.